

Yêu mãi đến kiếp sau

"Mừng sinh nhật anh" – nhìn cái bánh kem nhỏ có đề ngày 18 tháng 3, em nhớ anh lắm, cảm giác da diết đến nao lòng anh à...

Đời sinh viên của em gắn liền với từng cánh hoa vàng óng – hoa hoàng hậu, em thích hoa bởi vì sức sống mãnh liệt, có thể chống chịu được mọi điều kiện khí hậu khác nhau – cũng như em – nỗi đau của một cô gái trong tình yêu. Tình yêu ấy mỏng manh như cánh hoa hoàng hậu, tưởng như chỉ một làn gió thoảng có thể làm rơi rụng hết, thế mà sức sống của nó lại mãnh liệt vô cùng. Càng nắng gió khắc nghiệt, hoa càng khoe sắc thắm. Hoàng hậu dù không quý phái như hoa lan, không tỏa hương sực nức như huệ nhưng sắc vàng của nó gọi lên trong lòng người thoáng chút nao nao, một chút xao xuyến.

Mới đó mà đã sáu năm trôi qua, mình quen nhau sáu năm rồi phải không anh? Ba năm bên em, ba năm xa em vĩnh viễn. Người ra đi coi như kết thúc, người ở lại mới là người đau khổ nhất.

Những ngày đầu của tình yêu, em hạnh phúc nhất, mấy đứa bạn cứ chọc em, nói em chẳng khác nào hoàng hậu, được anh cưng chiều, chăm sóc và yêu thương hơn cả bản thân anh. Anh bảo "bạn gái anh, anh cưng, anh chiều, có gì sai đâu". Sáng, anh làm đồng hồ đánh thức em; em có thói quen hay bỏ bữa sáng, anh biết nên dù bận rộn cỡ nào, anh cũng nhất quyết để em ăn sáng cho xong; bản tính em hậu đậu, anh là người luôn bên cạnh nhắc nhở em. Bàn chân em lạnh mỗi khi trời mưa xuống, anh luôn nhắc em giữ ấm, mua kem bạc hà thoa bàn chân cho em. Chưa bao giờ anh la mắng em, cho dù em có làm gì quá đáng. Em thì lúc nào cũng trông chờ, ý lại vào anh. Anh đưa em về ra mắt ba mẹ anh, ai cũng khen hai đứa mình đẹp đôi, ba mẹ anh hứa, khi nào em ra trường sẽ cho mình cưới nhau. Em cứ ngỡ mình là người con gái hạnh phúc nhất trên thế giới này. Nếu như không có ngày định mệnh đó.

Ngày anh ra đi, em không tin vào điều đó, cho đến khi tận mắt mình thấy anh nằm im và ngừng hô hấp. Ngày định mệnh em nhận được tin dữ. Tim em ngừng đập khi giây phút anh buông tay em. Em không tin, không tin đâu. Mình vừa mới nói chuyện điện thoại cùng nhau, mắt em nhòe đi, em ngã xuống.

Lúc tỉnh lại, một màu tang tóc dội thẳng vào trái tim em, em không thể khóc. Em không thể mất anh, em không tin, không tin đâu – nhưng tại sao? Tại sao anh lại ở đó – trên bàn thờ, anh mỉm cười nhìn em.

Anh tỉnh lại đi..... Tỉnh lại đi. Em cần anh mà! Em cần anh. Không có anh, em sống sao đây? Trái tim em gào thét, gào thét trong tuyệt vọng.

Tuổi 23 dừng lại cả cuộc đời, dừng lại lời anh hứa bên em đến suốt cuộc đời, chỉ có điều cuộc đời sao ngắn quá. Ba năm hạnh phúc, một lời hứa chưa tròn. Em hận, hận cái gọi là tai nạn giao thông, cái đã cướp mất anh của em, chồng tương lai của em, cướp mất đi hạnh phúc của em; để lại cho em và cả gia đình anh một nỗi đau cả đời không sao xóa sạch.

Suốt những ngày sao đó em vẫn không rơi nước mắt. Ngày anh về với đất mẹ, cũng là ngày em không còn trụ vững nữa, em gục khóc, khóc như cơn mưa hôm đó. Thế là cả cuộc đời này em vĩnh viễn mất anh. Em không cam tâm, không cam tâm đâu anh.

Anh đi rồi để lại mình em trên thế giới cô đơn này cũng đã được ba mùa hoàng hậu. Cứ mỗi mùa hoàng hậu, em lại nhớ về anh, nhớ có lần, hai đứa ngồi ngắm hoa, anh hỏi sao em thích hoa hoàng hậu? Em chỉ cười, "hoa đẹp mà anh", rồi tình nghịch nói vào tai anh "em muốn làm hoàng hậu của anh". Anh mỉm cười chạm vào má em "hoàng hậu nhỏ của anh". Hạnh phúc ấy – giây phút đó, hoa hoàng hậu cũng reo vui mừng cho hạnh phúc.

"Anh à, hoàng hậu nở rồi kìa anh". Ba năm rồi, anh ra đi ba năm rồi anh biết không, không một chàng trai nào chạm vào trái tim em được, bởi họ là những người chẳng bao giờ thích hoa hoàng hậu như anh.

"Khi nào cây hoàng hậu này nở hoa, mình sẽ cưới nhau". Lần đầu tiên cây hoàng hậu hai đứa trồng nở hoa, em đã khóc, em đã đứng ngoài mưa và khóc rất lâu, lâu đến nỗi em không nhớ là qua bao lâu nữa, lần đó, em nhìn thấy anh, thấy anh đứng phía bên kia cầu vồng nhìn em, em la hét và tỉnh dậy trong bệnh viện, lần đó em nằm viện gần một tuần vì bị sốt. Ba mẹ anh, ba mẹ em không ngừng nắm lấy tay em và khóc. Em thương họ lắm anh à. Em biết rằng họ không thể mất em. Ngày đó, ba mẹ anh bảo họ đã mất anh, giờ không thể mất luôn em nữa, họ không thể chịu đựng thêm nỗi đau này lần nữa. Kể từ đó, em không còn nhìn thấy anh nữa.

Ba năm rồi, thời gian làm con người mạnh mẽ hơn anh à, em không còn ngang bướng nữa, em trưởng thành hơn, nhưng em không thể quên được anh. Em quyết định kêu ba mẹ anh bằng ba mẹ, nhưng không phải ba mẹ chồng mà là ba mẹ nuôi. Em hứa sẽ chăm sóc họ, chăm sóc cả vết thương lòng của họ nữa.

Anh à, hôm nay sinh nhật anh. Anh thích nhất là bánh kem, em tặng anh nhé. Có cả ba mẹ của hai đứa mình nữa nè anh.

Hôm nay, em muốn nói với anh, em sẽ giữ mãi hình ảnh, tình yêu và cả ký ức về anh trong tim. Mãi mãi. Nếu thật sự có kiếp sau, mình sẽ yêu nhau, cùng nhau hạnh phúc đến già. Anh, anh có hứa với em không?